

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobkyně: MAJORITY PETROL, s. r. o.**, IČ: 27242447, se sídlem Dobroměřice 470, 440 01, Dobroměřice, zastoupené JUDr. Martinem Vychopeněm, advokátem, se sídlem Masarykovo náměstí 225, 256 01, Benešov, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2016, č. j. 2706/16/5300-21443-708158,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 1. 2. 2016, č. j. 2706/16/5300-21443-708158, jímž bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 2. 10. 2015, č. j. 1988999/15/2509-50522-108737. Tímto rozhodnutím správce daně podle § 106a odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném od 1. 1. 2013 (dále jen „zákon o DPH“), rozhodl, že žalobkyně se s účinností od data nabytí právní moci tohoto rozhodnutí stává nespolehlivým plátcem. Žalobkyně se současně domáhala toho, aby soud zrušil i rozhodnutí správce daně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

V žalobě žalobkyně předeslala, že jejím předmětem podnikání je mimo jiné obchodování s pohonnými hmotami, tuto podnikatelskou činnost provozuje od roku 2005 a v rámci svých podnikatelských aktivit provozovala mimo jiné tři čerpací stanice pohonných hmot v Dobroměřicích, Postoloprtech a v Praze Jinonicích. V důsledku jednání správce daně je však žalobkyně zcela paralyzována a omezena i ve svých ekonomických aktivitách, které nesouvisí s pohonnými hmotami (provoz fotovoltaické elektrárny). Žalobkyně konstatovala, že od počátku své existence je průběžně kontrolována správcem daně, své daňové povinnosti vždy řádně a včas plnila a poskytovala potřebnou součinnost. Dne 14. 5. 2015 byla u žalobkyně zahájena daňová kontrola daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) a v jejím průběhu byly vydány zajišťovací příkazy, které nabyly právní moci dne 31. 8. 2015. S těmito zajišťovacími příkazy žalobkyně nesouhlasí, napadla je opravnými prostředky a následně též správní žalobou vedenou u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 Af 100/2015. S ohledem na svůj nesouhlas tyto zajišťovací příkazy neuhradila a správce daně následně vydal rozhodnutí o nespolehlivém plátcí.

Žalobkyně nezpochybňovala, že vydané zajišťovací příkazy nezaplatila, namítala však jejich neoprávněnost. Konstatovala, že neporušila žádnou svou povinnost vztahující se ke správě daní, natož tak závažným způsobem, aby ohrožovala veřejný zájem na řádném výběru daní. Podle žalobkyně nelze porušit povinnost ke správě daní, která byla stanovena v nesprávné výši. Předmětem sporu mezi žalobkyní a žalovaným je nárok na odpočet a dodatečně vyměření DPH. Správce daně v zajišťovacích příkazech uvedl, že v rámci vyhledávací činnosti získal informace svědčící o tom, že daňová povinnost žalobkyně k DPH za zdaňovací období červen 2012 až červen 2013 nebyla stanovena ve správné výši, a vyslovil předpoklad, že tato daň bude dodatečně stanovena ve výši 48.038.695 Kč. Správce daně poté z obavy, že dodatečně stanovená daň bude v době vymahatelnosti nedobytná nebo její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi, vydal zajišťovací příkazy. Žalobkyně zdůraznila, že napadená rozhodnutí správce daně jsou nezákonná, nepřezkoumatelná a věcně nesprávná.

Podle žalobkyně dospěl správce daně k závěru o dodatečném stanovení daně na základě judikaturou dosud neproověřeného právního názoru, že na žalobkyni jakožto objednatel přepravy či dopravce přešlo právo nakládat s pohonnými hmotami jako na vlastníka bezprostředně po jejich stočení do cisterny od dodavatele v jiném členském státu a byla to právě žalobkyně, kdo měl uplatnit daň z pořízení zboží z jiného členského státu. Zároveň žalobkyně údajně ztratila nárok na odpočet DPH při dodání od svého bezprostředního tuzemského dodavatele, protože k dodání pohonných hmot došlo na území jiného členského státu a česká DPH byla účtována neoprávněně. Tento právní názor považuje žalobkyně za nesprávný. Pohonné hmoty byly žalobkyni dodávány v obchodním řetězci, což je naprosto obvyklé, zejména z důvodu uzavřených smluv na odběr sjednaného množství pohonných hmot (tzv. kontingenty). Dodavatelé žalobkyně uskutečnili tuzemská zdanitelná plnění a měli povinnost přiznat DPH. Podle žalobkyně není důvodný předpoklad správce daně, že jí bude dodatečně vyměřena vysoká daň, a proto nebyla splněna první podmínka pro vydání zajišťovacího příkazu podle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), již je dosud nestanovená daň. Žalobkyně popřela také splnění druhé podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů, neboť tvrzená obava správce daně o dobytost nevyplývá ze žádných konkrétních skutečností, které by se týkaly žalobkyně, jejího majetku a podnikání, nýbrž z ničím neodůvodněného obecného konstatování. Žalobkyně označila za zcela nepřipustné, že ji správce daně automaticky považoval za rizikovou a neschopnou uhradit daň jen s ohledem na předmět jejího podnikání bez jakýchkoli

konkrétních reálných skutečností, které by tento závěr odůvodňovaly. Žalobkyně citovala rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015, č. j. 5 Afs 77/2015 - 43, a rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 1. 2016, č. j. 22 Af 77/2015 - 31, a uzavřela, že jí daňová povinnost tvrzená správcem daně nevznikla, ani vzniknout nemohla, a vydané zajišťovací příkazy jsou nesprávné a nezákonné.

Žalobkyně zdůraznila, že rozhodnutí o nespolehlivém plátcí bylo vydáno výlučně na základě neuhrazení zajišťovacích příkazů s tím, že v době vydání napadeného rozhodnutí již byla známa zmíněná judikatura, podle níž byl postup správce daně při vydání zajišťovacích příkazů nesprávný. Žalovaný se však s touto skutečností v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal. Pokud jsou zajišťovací příkazy nezákonné, povinnost žalobkyně neexistuje a nemohlo dojít k porušení povinností žalobkyně v rámci správy daní a už vůbec ne závažným způsobem. K tomu, aby mohl správce daně přidělit daňovému subjektu status nespolehlivého plátce, musí plátce porušit závažným způsobem své povinnosti vztahující se ke správě daně. Žalobkyně však žádné povinnosti neporušila, proto je napadené rozhodnutí nesprávné.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že aby mohl být daňovému subjektu přidělen status nespolehlivého plátce, musí být nejprve konstatováno, že daňový subjekt porušil povinnosti vztahující se ke správě daně závažným způsobem. K výkladu tohoto pojmu bylo vydáno stanovisko obsažené v Informaci Generálního finančního ředitelství, podle které se za závažné porušení plnění povinností považují mimo jiné situace, kdy dochází k ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru DPH, neboť plátce prováděl činnosti nebo se zapojil do obchodů, u kterých existuje odůvodněná obava, že z nich nebude uhrazena DPH, a proto správce daně vydal u tohoto plátce zajišťovací příkaz, který nebyl ve lhůtě uhrazen. V průběhu daňové kontroly vydal správce daně zajišťovací příkazy, kterými žalobkyni uložil zajistit úhradu DPH, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty na depozitní účet. Odvolání proti těmto zajišťovacím příkazům byla zamítnuta. Z celkové částky zajištěné daně 48.038.695 Kč žalobkyně uhradila pouze částku 3.862.056 Kč. Žalovaný konstatoval, že u žalobkyně byly vydány zajišťovací příkazy z důvodu, že prováděla činnosti, u kterých existuje důvodná obava, že z nich nebude odvedena DPH, a tyto příkazy nebyly ve lhůtě v plné výši uhrazeny. Tím žalobkyně ohrozila veřejný zájem na řádném výběru DPH, což je podle Informace Generálního finančního ředitelství závažným porušením plnění povinností vztahujících se ke správě daní. Správce daně v rámci probíhající daňové kontroly nezjistil žádné objektivní důvody, které by žalobkyni vedly k nesplnění jejích zákonných povinností a ke kterým by mohl přihlédnout. Podmínka pro přidělení statutu nespolehlivého plátce tak byla naplněna. Žalovaný podotkl, že námitky žalobkyně směřují proti vydaným zajišťovacím příkazům a pro účely žaloby v této věci jsou zcela nedůvodné. Dodal, že žalobkyně judikaturou krajských soudů a Nejvyššího správního soudu v odvolání neargumentovala.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c),

písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

S ohledem na jednotlivé žalobní námitky považuje soud za potřebné nejprve zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí správce daně o nespolehlivém plátcí. Soud v tomto řízení není oprávněn přezkoumávat správnost či zákonnost zajišťovacích příkazů, ani na ně navazujícího rozhodnutí o odvolání žalobkyně. Většina žalobní argumentace se proto zcela míjí s předmětem tohoto soudního řízení a je pro projednávanou věc irelevantní. Námitkami zpochybňujícími jednotlivé zajišťovací příkazy se soud zabýval v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2015, č. j. 27504/15/5100-41453-706611, kterou rozsudkem ze dne 16. 1. 2017, č. j. 15 Af 100/2015 - 93, zamítl jako nedůvodnou. Ve zmíněném rozsudku dospěl soud k závěru, že zákonné podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů byly splněny, tyto příkazy byly řádně odůvodněny a nejsou nezákonné.

Podle § 106a odst. 1 zákona o DPH platí, že „[p]oruší-li plátce závažným způsobem své povinnosti vztahující se ke správě daně, správce daně rozhodne, že tento plátce je nespolehlivým plátcem.“ Citované ustanovení zahrnuje neurčitý právní pojem „závažným způsobem“, k jehož výkladu byl vydán metodický pokyn obsažený v Informaci Generálního finančního ředitelství ze dne 21. 8. 2014. Smyslem tohoto metodického pokynu, jehož vydání předvídá i důvodová zpráva k zákonu č. 502/2012 Sb., kterým byl do českého právního řádu zaveden institut nespolehlivého plátce, je podrobná úprava hledisek a kritérií, jež mají všichni správci daně při rozhodování o nespolehlivosti plátce posuzovat. Zmíněná Informace Generálního finančního ředitelství tak slouží ke sjednocení správní praxe a odchýlení se od ní by znamenalo, že správce daně rozhodl v rozporu se zásadou zákazu libovůle a zásadou rovného zacházení (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010 - 185, publ. pod č. 2397/2011 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

Za závažné porušení plnění povinností plátce pro účely aplikace institutu nespolehlivého plátce se podle zmíněné Informace Generálního finančního ředitelství považují mimo jiné situace, kdy dochází k ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru DPH, neboť plátce prováděl činnosti nebo se zapojil do obchodů, u kterých existuje odůvodněná obava, že z nich nebude uhrazena DPH, a proto správce daně po 1. 1. 2013 vydal u tohoto plátce zajišťovací příkaz, který nebyl ve lhůtě uhrazen.

Právě popsaná situace nastala v případě žalobkyně, u které správce daně vydal zajišťovací příkazy, jimiž podle § 167 daňového řádu ve spojení s § 103 zákona o DPH uložil

žalobkyni, aby zajistila úhradu DPH složením jistoty na depozitní účet správce daně ve výši 1.913.550 Kč za 06/2012 (příkaz ze dne 22. 6. 2015, č. j. 1594895/15/2509-00540-506693), 1.695.101 Kč za 07/2012 (příkaz ze dne 22. 6. 2015, č. j. 1598215/15/2509-00540-506693), 1.967.767 Kč za 08/2012 (příkaz ze dne 22. 6. 2015, č. j. 1598229/15/2509-00540-506693), 2.764.947 Kč za 09/2012 (příkaz ze dne 22. 6. 2015, č. j. 1598316/15/2509-00540-506693), 2.085.171 Kč za 10/2012 (příkaz ze dne 22. 6. 2015, č. j. 1598400/15/2509-00540-506693), 3.693.008 Kč za 11/2012 (příkaz ze dne 22. 6. 2015, č. j. 1598420/15/2509-00540-506693), 1.961.063 Kč za 12/2012 (příkaz ze dne 22. 6. 2015, č. j. 1598464/15/2509-00540-506693), 2.742.634 Kč za 01/2013 (příkaz ze dne 22. 6. 2015, č. j. 1599723/15/2509-00540-506693), 4.038.701 Kč za 02/2013 (příkaz ze dne 22. 6. 2015, č. j. 1599992/15/2509-00540-506693), 1.963.945 Kč za 03/2013 (příkaz ze dne 22. 6. 2015, č. j. 1600009/15/2509-00540-506693), 668.514 Kč za 04/2013 (příkaz ze dne 22. 6. 2015, č. j. 1600046/15/2509-00540-506693), 2.263.641 Kč za 05/2013 (příkaz ze dne 22. 6. 2015, č. j. 1600079/15/2509-00540-506693), 1.979.268 Kč za 07/2013 (příkaz ze dne 22. 6. 2015, č. j. 1600187/15/2509-00540-506693), 1.609.684 Kč za 08/2013 (příkaz ze dne 22. 6. 2015, č. j. 1600202/15/2509-00540-506693), 2.068.369 Kč za 09/2013 (příkaz ze dne 22. 6. 2015, č. j. 1600214/15/2509-00540-506693), 6.993.738 Kč za 10/2013 (příkaz ze dne 22. 6. 2015, č. j. 1600225/15/2509-00540-506693), 940.858 Kč za 11/2013 (příkaz ze dne 22. 6. 2015, č. j. 1600249/15/2509-00540-506693), 939.723 Kč za 12/2013 (příkaz ze dne 22. 6. 2015, č. j. 1600268/15/2509-00540-506693), a 5.749.013 Kč za 06/2013 (příkaz ze dne 14. 7. 2015, č. j. 1698729/15/2509-00540-506693). Proti těmto zajišťovacím příkazům podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 8. 2015, č. j. 27504/15/5100-41453-706611, zamítl a zajišťovací příkazy potvrdil. Rozhodnutí o odvolání i jednotlivé zajišťovací příkazy nabyly právní moci dne 31. 8. 2015, přičemž žalobkyně z celkové částky 48.038.695 Kč zaplatila pouze 3.862.056,69 Kč.

Vzhledem k tomu, že jednou ze základních podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu je existence obavy, že dodatečně stanovená daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo že v této době bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi, a tato podmínka byla splněna, existuje podle názoru soudu odůvodněná obava, že z obchodů, do kterých se žalobkyně zapojila, nebude uhrazena DPH. Právě tato skutečnost vedla správce daně k vydání zajišťovacích příkazů, které jsou pravomocné a vykonatelné, a přesto nebyly ve lhůtě uhrazeny.

S názorem žalobkyně, že předmětné zajišťovací příkazy jsou nepřezkoumatelné, nezákonné, neoprávněné a že povinnost jí byla stanovena v nesprávné výši, se zdejší soud v rozsudku ze dne 16. 1. 2017, č. j. 15 Af 100/2015 - 93, neztotožnil. Tento subjektivní nesouhlasný názor navíc nezabývá žalobkyni povinností splnit to, co jí pravomocná a vykonatelná správní rozhodnutí ukládají. Žalobkyně však zaplatila pouze malou část z celkové uložené povinnosti. S ohledem na tyto skutečnosti lze konstatovat, že se žalobkyně dopustila závažného porušení plnění povinností plátce ve smyslu Informace Generálního finančního ředitelství ze dne 21. 8. 2014.

Soud proto shledal, že žalobkyně závažným způsobem porušila své povinnosti vztahující se ke správě daně, což znamená, že byly naplněny zákonné předpoklady pro prohlášení žalobkyně za nespolehlivého plátce ve smyslu § 106a zákona o DPH. Na tomto závěru nemohou nic změnit ani žalobkyní uváděné skutečnosti, že od počátku své existence je

průběžně kontrolována správcem daně, své daňové povinnosti vždy řádně a včas plnila a poskytovala potřebnou součinnost.

K námitce žalobkyně, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal se skutečností, že v době jeho vydání již byla známa judikatura, podle níž byl postup správce daně při vydání zajišťovacích příkazů nesprávný, soud zdůrazňuje, že tuto skutečnost neuplatnila v odvolání, proto nebylo povinností žalovaného se k ní jakkoli vyjadřovat. Žalovanému navíc nepříslušelo v rámci řízení o odvolání proti rozhodnutí o nespolehlivém plátcí přezkoumávat správnost pravomocných rozhodnutí vydaných v jiném řízení. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.

Soud souhlasí se žalobkyní, že k tomu, aby mohl správce daně přidělit daňovému subjektu status nespolehlivého plátce, musí plátce porušit závažným způsobem své povinnosti vztahující se ke správě daně. Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyně své povinnosti porušila, a to závažným způsobem, proto byly splněny zákonné podmínky pro její označení za nespolehlivého plátce.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal žalobkyní tvrzené nedostatky, ani domnělé porušení jejích práv a naopak zjistil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalobu vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze podat kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. ledna 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová